DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

7. juli 2009 *

I sag C-558/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Det Forenede Kongerige), ved afgørelse af 11. oktober 2007, indgået til Domstolen den 17. december 2007, i sagen:

The Queen på vegne af:

S.P.C.M. SA,

C.H. Erbslöh KG,

Lake Chemicals and Minerals Ltd,

Hercules Inc.

* Processprog: engelsk.

mod

Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts og M. Ilešič, samt dommerne A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris (refererende dommer), J. Malenovský, J. Klučka, U. Lõhmus og J.-J. Kasel,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 27. januar 2009,

efter at der er afgivet indlæg af:

— S.P.C.M. SA og Hercules Inc. ved D. Vaughan, QC, barrister D. Scannell og solicitors M. Lohn, K. Van Maldegem og R. Cana

— C.H. Erbslöh KG og Lake Chemicals and Minerals Ltd ved Rechtsanwälte H. Scheidmann, U. Karpenstein og F. Bredt

— den polske regering ved M. Dowgielewicz, som befuldmægtiget

— Europa-Parlamentet ved I. Anagnostopoulou og A. Neergaard, som befuldmægtigede

— Rådet for Den Europæiske Union ved F. Florindo Gijón og G. Kimberley, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Oliver, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. marts 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen og gyldigheden af artikel 6, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396, s. 1, og berigtigelse i EUT 2007 L 136, s. 3, herefter »REACH-forordningen«).

2 Anmodningen er fremsat under en sag mellem S.P.C.M. SA, en virksomhed, som er etableret i Frankrig, og som fremstiller vandopløselige polymerer, der anvendes i industrierne for spildevandsbehandling, C.H. Erbslöh KG, en virksomhed, der er etableret i Tyskland, og som er distributør og grossist inden for special- og industrikemikalier, herunder kemiske produkter og polymerer, Lake Chemicals and Minerals Ltd, en engelsk virksomhed, der importerer kemikalier, herunder polymerer og kemiske produkter, og Hercules Inc., et holdingselskab, der er etableret i De Forenede Stater, og som leverer vandopløselige og organisk opløselige polymerbaserede produkter, på den ene side, og Secretary of State for the Environnement, Food and Rural Affairs, på den anden side. Sagen vedrører de betingelser, der gælder for registreringen af monomerer.

Retsforskrifter

3 Det udtales i første betragtning til REACH-forordningen:

»Denne forordning bør sikre såvel et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og miljøet som den frie bevægelighed på det indre marked for stoffer som sådan, i kemiske produkter og i artikler og samtidig styrke konkurrenceevne og innovation. […]«

4 I forordningens 16. betragtning udtales:

»Denne forordning fastlægger specifikke forpligtelser for producenter, importører og downstream-brugere af stoffer som sådan, i kemiske stoffer og artikler. Forordningen bygger på det princip, at industrien bør fremstille, importere, anvende eller markedsføre stoffer under udvisning af den fornødne ansvarlighed og omhu med henblik på at sikre, at menneskers sundhed og miljøet under med rimelighed forudsigelige forhold ikke påvirkes negativt heraf.«

5 Forordningens 19. betragtning udtaler:

»[Det bør] i henhold til registreringsbestemmelserne kræves, at producenter og importører fremskaffer data om de stoffer, som de fremstiller eller importerer, og anvender disse data til at vurdere risici i forbindelse med stofferne og til at udarbejde og anbefale passende risikohåndteringsforanstaltninger. […]«

6 REACH-forordningens 41. betragtning udtaler:

»Af praktiske grunde og på grund af deres særlige art bør der fastsættes særlige registreringskrav for mellemprodukter. Polymerer bør fritages for registrering og vurdering, indtil de, der skal registreres som følge af risici for menneskers sundhed eller miljøet, kan udvælges på en praktisk gennemførlig og omkostningseffektiv måde på grundlag af sunde tekniske og videnskabeligt anerkendte kriterier.«

7 Forordningens artikel 1 bestemmer:

»1. Formålet med denne forordning er at sikre såvel et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og miljøet, herunder fremme af alternative metoder til vurdering af stoffers farlighed, som fri bevægelighed for stoffer i det indre marked og samtidig styrke konkurrenceevne og innovation.

[…]

3. Denne forordning bygger på princippet om, at det er producenter, importører og downstream-brugere, der skal sikre, at de fremstiller, markedsfører og anvender stoffer, der ikke skader menneskers sundhed eller miljøet. Bestemmelserne i forordningen bygger på forsigtighedsprincippet.«

8 REACH-forordningens anvendelsesområde er defineret i artikel 2, som i stk. 9 bestemmer, at »[b]estemmelserne i afsnit II og VI [ikke finder] anvendelse på polymerer«.

9 Forordningens artikel 3 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

1) »stof«: et grundstof og forbindelser heraf, naturligt eller industrielt fremstillet, indeholdende sådanne tilsætningsstoffer, som er nødvendige til bevarelse af stoffets stabilitet, og sådanne urenheder, som følger af fremstillingsprocessen, bortset fra opløsningsmidler, der kan udskilles, uden at det påvirker stoffets stabilitet eller ændrer dets sammensætning

2) »kemisk produkt«: en blanding eller opløsning, der er sammensat af to eller flere stoffer

[…]

5) »polymer«: et stof bestående af molekyler, der er karakteriseret ved sammenkobling af en eller flere typer monomere enheder. Sådanne molekyler skal være fordelt på en række molekylvægte, inden for hvilken forskellene i molekylvægt hovedsagelig skyldes forskelle i antallet af monomere enheder. En polymer består af:

a) et simpelt vægtflertal af molekyler, der indeholder mindst tre monomere enheder, som er kovalent bundet til mindst en anden monomer enhed eller anden reaktant

b) mindre end et simpelt vægtflertal af molekyler med samme molekylvægt.

I denne definition forstås ved en »monomer enhed« en monomers form i en polymer efter reaktionen.

6) »monomer«: et stof, der kan danne kovalente bindinger med en kæde af andre lignende eller ikke-lignende molekyler under de forhold, der karakteriserer den relevante polymerisationsreaktion, som anvendes til den specifikke proces

[…]

9) »producent«: enhver fysisk eller juridisk person etableret i Fællesskabet, der fremstiller et stof inden for Fællesskabet

[…]

11) »importør«: enhver fysisk eller juridisk person etableret i Fællesskabet, der er ansvarlig for import

[…]«

10 Forordningens artikel 5, som har overskriften »Ingen data, intet marked«, bestemmer:

»Stoffer som sådan, i kemiske produkter eller i artikler må kun fremstilles eller markedsføres i Fællesskabet, hvis de er registreret i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i dette afsnit, når dette kræves, jf. dog artikel 6, 7, 21 og 23.«

11 Forordningens artikel 6, som har overskriften »Generel forpligtelse til at registrere stoffer som sådan eller i kemiske produkter«, bestemmer:

»1. Medmindre andet er fastlagt i denne forordning, skal enhver producent eller importør, der fremstiller et stof som sådan eller i et eller flere kemiske produkter i mængder på 1 ton eller mere pr. år, indsende en registrering til [Det Europæiske Kemikalieagentur]

[…]

3. Enhver producent eller importør af en polymer skal indsende en [ansøgning om] registrering til [Det Europæiske Kemikalieagentur] for det/de monomere stoffer eller enhver anden form for stoffer, der ikke allerede er registreret af en aktør højere oppe i leverandørkæden, hvis begge nedenstående betingelser er opfyldt:

a) Polymeren består af 2 vægtprocent eller mere af et sådant/sådanne monomere stoffer eller et andet/andre stoffer i form af monomere enheder og kemisk bundne stoffer.

b) Den samlede mængde af et sådant/sådanne monomere stoffer eller et andet/andre stoffer udgør 1 ton eller mere pr. år.

[…]«

12 REACH-forordningens artikel 8 bestemmer:

»1. En fysisk eller juridisk person etableret uden for Fællesskabet, der fremstiller et stof som sådan, i kemiske produkter eller i artikler, formulerer et kemisk produkt eller producerer en artikel, der importeres til Fællesskabet, kan ved gensidig aftale udpege en fysisk eller juridisk person etableret i Fællesskabet til som hans enerepræsentant at opfylde de forpligtelser, der er pålagt importører i henhold til dette afsnit.

2. Denne repræsentant skal også opfylde alle andre forpligtelser pålagt importører i henhold til denne forordning. […]

3. Hvis en repræsentant udpeges i henhold til stk. 1 og 2, underretter producenter fra tredjelandet importøren/importørerne i samme leverandørkæde om en sådan udpegelse. Disse importører betragtes for så vidt angår denne forordning som downstream-brugere.«

13 Forordningens artikel 27 bestemmer:

»1. Hvis et stof er blevet registreret inden for de sidste 12 år […]:

a) skal den potentielle registrant i forbindelse med oplysninger, der omfatter forsøg med hvirveldyr, og

b) kan den potentielle registrant i forbindelse med oplysninger, der ikke omfatter forsøg med hvirveldyr,

anmode tidligere registranter om de oplysninger, som han har behov for […], for at kunne foretage en registrering.

2. Når der er fremsat en anmodning om oplysninger i henhold til stk. 1, skal potentielle og tidligere registranter som nævnt i stk. 1 bestræbe sig på at indgå en aftale om deling af de oplysninger, som den eller de potentielle registranter har anmodet om […]. I stedet for at indgå en sådan aftale kan parterne forelægge sagen for en voldgiftsinstans, hvis afgørelse skal accepteres.

3. Den tidligere registrant og den eller de potentielle registranter skal træffe enhver mulig foranstaltning for at sikre, at omkostningerne til deling af oplysningerne fastsættes på en retfærdig, gennemskuelig og ikke-diskriminerende måde. Dette kan fremmes ved at følge en omkostningsfordelingsvejledning baseret på disse principper og vedtaget af [Det Europæiske Kemikalieagentur] […]. Registranterne skal kun dele omkostningerne for de oplysninger, som de er forpligtet til at indsende for at opfylde registreringskravene.

[…]«

14 Forordningens artikel 138, stk. 2, bestemmer:

»Kommissionen kan forelægge forslag til lovgivning, så snart der kan fastlægges en praktisk og omkostningseffektiv måde til udvælgelse af polymerer til registrering på

grundlag af solide tekniske og anerkendte videnskabelige kriterier, og efter offentliggørelse af en rapport om følgende:

a) de risici, som polymerer indebærer, sammenlignet med andre stoffer

b) et eventuelt behov for at registrere visse typer af polymerer under hensyntagen til på den ene side konkurrenceevne og innovation og på den anden side beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøet.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

15 Den forelæggende ret har angivet, at de sagsøgende selskaber i hovedsagen bestrider fortolkningen og gyldigheden af REACH-forordningens artikel 6, stk. 3.

16 Sagsøgerne i hovedsagen har med støtte i to sagkyndige udtalelser fra Netherlands Organisation for Applied Scientific Research (TNO) gjort gældende, at reagerede monomerer mister deres egne kemiske egenskaber, og at polymerer normalt er stabile og sikre. Hvis udtrykket »monomere stoffer« i REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, skulle fortolkes således, at det betegner eller omfatter reagerede monomerer, ville det ikke give nogen mening at fritage polymerer fra registrering, men kræve registrering af monomere stoffer. En sådan fortolkning er i øvrigt ifølge sagsøgerne i hovedsagen uforenelig med forordningens formål samt diskriminerende og i strid med en proportionalitetsgrundsætning.

17 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), har givet sagsøgerne i hovedsagen tilladelse til at anlægge sag ved denne ret og har besluttet at udsætte afgørelsen i sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Når henses til, at registreringsforpligtelserne i afsnit II i [REACH-]forordningen ikke gælder for polymerer, jf. forordningens artikel 2, stk. 9, skal udtrykket »monomere stoffer« i artikel 6, stk. 3, da forstås som:

a) reagerede monomerer, dvs. monomerer, der har reageret sådan indbyrdes, at de er uadskillelige fra den polymer, som de udgør en del af

b) ikke-reagerede monomerer, dvs. monomerer, som er biprodukter ved polymeriseringen, og som efter denne proces bevarer deres egen kemiske identitet og deres egenskaber, der er forskellige fra polymeren, eller

c) både reagerede og ikke-reagerede monomerer?

2) Hvis spørgsmål 1 må besvares med a) eller c), er anvendelsen af artikel 6, stk. 3, på producenter eller importører af polymerer da ulovlig som følge af, at kravene er urimelige, diskriminerende eller uforholdsmæssige?«

De præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

18 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret en afklaring af begrebet »monomere stoffer« i REACH-forordningens artikel 6, stk. 3.

19 Indledningsvis bemærkes dels, at ifølge denne bestemmelse skal producenten eller importøren af en polymer indsende en ansøgning om registrering for det/de monomere stoffer, der ikke allerede er registreret af en aktør højere oppe i leverandørkæden, hvis polymeren består af mindst 2 vægtprocent af et sådant/sådanne monomere stoffer i form af monomere enheder, og hvis den samlede mængde af et sådant/sådanne stoffer udgør 1 ton eller mere pr. år.

20 Endvidere skal ikke-reagerede monomerer registreres ifølge REACH-forordningens artikel 6, stk. 1 og 2, da de udgør stoffer som sådanne. Derimod er polymerer ifølge artikel 2, stk. 9, ikke omfattet af registreringsforpligtelsen.

21 Endvidere skal det fremhæves, for det første, at det fremgår af REACH-forordningens artikel 3, nr. 5, at polymerer består af monomere enheder, der defineres som reagerede monomere stoffer efter reaktionen.

22 Derimod udgør en monomer et »stof« ifølge artikel 3, nr. 1, når det ikke har reageret, således som det for det andet fremgår af forordningens artikel 3, nr. 6.

23 For det tredje fremgår det af REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, at registreringen vedrører de monomere stoffer eller alle andre stoffer, som polymeren består af.

24 Under hensyn til den definition af polymer, som er indeholdt i forordningens artikel 3, nr. 5, og som er nævnt i denne doms præmis 21, vedrører registreringen de reagerede monomere stoffer.

25 Den omstændighed, at der i den engelske og franske version af REACH-forordningen anvendes udtrykket »monomeric units/unités monomériques« i forordningens artikel 6, stk. 3, og ikke udtrykket »monomer units/unités monomères«, som findes i artikel 3, nr. 5, er uden betydning for denne konstatering.

26 Det fremgår nemlig af et dokument fra Rådet for Den Europæiske Union af 5. november 2004 (nr. 13788/04, s. 5), at disse udtryk er blevet tilføjet efter anmodning fra Kongeriget Sverige. Den svenske version af REACH-forordningen anvender det samme udtryk for »monomere enheder« i forordningens artikel 3, nr. 5, og artikel 6, stk. 3.

27 Følgelig vedrører begrebet »monomere enheder« i REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, kun reagerede monomerer, som indgår i polymerer.

28 En gennemgang af forordningens opbygning kan ikke ændre ved dette resultat.

29 Forpligtelsen til registrering af monomere stoffer udgør nemlig ikke en undtagelse fra den fritagelse for registreringsforpligtelsen, som gælder for polymerer, således som det hævdes af sagsøgerne i hovedsagen.

30 For det første bekræfter REACH-forordningens betragtning 19, at der gælder en registreringsforpligtelse uden forskel for producerede eller importerede stoffer.

31 For det andet fastsætter REACH-forordningens artikel 6, som efter sin overskrift vedrører en »Generel forpligtelse til at registrere stoffer som sådan eller i kemiske produkter«, et generelt princip om registrering og ikke om fritagelse herfor.

32 Der kan heller ikke gives sagsøgerne i hovedsagen medhold i argumentet om, at den fortolkning, som er lagt til grund i denne doms præmis 27, vil gøre den fritagelse fra registreringsforpligtelsen, som gælder for polymerer i henhold til REACH-forordningens artikel 2, stk. 9, overflødig.

33 Herom bemærkes, at forordningens artikel 6, stk. 3, vedrører monomere stoffer, der ikke allerede er blevet registreret af en aktør højere oppe i leverandørkæden.

34 Følgelig berøres polymerer ikke af registreringsforpligtelsen, men kun monomere stoffer med de særegne egenskaber, som de havde inden polymeriseringen.

35 Endelig bekræftes konklusionen i denne doms præmis 27 af REACH-forordningens formål, således som disse er defineret i første betragtning og i forordningens artikel 1, stk. 1, og som er at sikre såvel et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og miljøet som den frie bevægelighed for stofferne og samtidig styrke konkurrenceevne og innovation.

36 Formålet med forpligtelsen til registrering af monomere stoffer er nemlig at beskytte menneskers sundhed og miljøet, når disse stoffer har særegne egenskaber, som kan være til skade derfor.

37 Formålet om at sikre stoffernes frie bevægelighed på det indre marked og samtidig styrke konkurrenceevne og innovation kan ikke rejse tvivl om definitionen af begrebet »monomere stoffer«, men kan berøre gyldigheden af REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, som er emnet for det andet præjudicielle spørgsmål.

38 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at det første spørgsmål må besvares med, at udtrykket »monomere stoffer« i REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, kun vedrører reagerede monomerer, som indgår i polymerer.

Det andet spørgsmål

39 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, er ugyldig, for så vidt som den forpligter producenter og importører af polymerer til at indgive en ansøgning om registrering af de monomere stoffer, som er nævnt i denne doms præmis 38.

Kritikpunktet om, at REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, ikke er rationelt begrundet

40 Det må antages, at denne kritik vedrører spørgsmålet om overholdelsen af proportionalitetsprincippet.

Tilsidesættelsen af proportionalitetsprincippet

41 Ifølge fast retspraksis kræver proportionalitetsprincippet, der hører til fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger, at de foranstaltninger, som iværksættes med en fællesskabsbestemmelse, skal være egnede til at nå det tilsigtede mål og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det (dom af 10.12.2002, sag C-491/01, British American Tobacco (Investments) og Imperial Tobacco, Sml. I, s. 11453, præmis 122 og den deri nævnte retspraksis).

42 Hvad angår domstolskontrollen med overholdelsen af de betingelser, der er nævnt i den foregående præmis, må der indrømmes fællesskabslovgiver et vidt skøn inden for et

område som det, der er omhandlet i den foreliggende sag, som indebærer, at fællesskabslovgiver skal træffe valg af politisk, økonomisk og social karakter og foretage komplekse vurderinger. Kun såfremt en foranstaltning på dette område er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som de pågældende institutioner forfølger, vil en sådan foranstaltning kunne kendes ulovlig (dommen i sagen British American Tobacco (Investments) og Imperial Tobacco, præmis 123 og den deri nævnte retspraksis).

43 I den foreliggende sag skal det undersøges, om forpligtelsen til registrering af sådanne monomere stoffer, som er nævnt i denne doms præmis 38, og som opfylder de kumulative betingelser i REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, udgør et rimeligt middel til opfyldelse af forordningens formål.

44 Som nævnt i denne doms præmis 35, er forordningens formål ifølge artikel 1 »at sikre såvel et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og miljøet som den frie bevægelighed på det indre marked for stoffer som sådan […] og samtidig styrke konkurrenceevne og innovation«.

45 På baggrund af REACH-forordningens betragtning 16 må det dog fastslås, at fællesskabslovgiver har angivet, at det er det første af disse formål, som er hovedformålet med registreringsforpligtelsen i henhold til forordningens artikel 6, stk. 3, dvs. formålet om at sikre et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og miljøet.

46 Midlet til at opfylde dette formål er, som det fremgår af REACH-forordningens betragtning 19, den registreringsforpligtelse, som pålægges producenter og importører, herunder forpligtelsen til at fremlægge data om de stoffer, som de fremstiller eller

importerer, forpligtelsen til at anvende disse data til at vurdere risici i forbindelse med stofferne og til at udarbejde og anbefale passende risikohåndteringsforanstaltninger.

47 Det skal fremhæves, at ifølge REACH-forordningens artikel 6, stk. 1, omfatter denne registreringsforpligtelse enhver type af stoffer, som fremstilles inden for Fællesskabet eller importeres til dette, og hvoraf mængden udgør 1 ton eller mere pr. år. Stofferne er endvidere omfattet af registreringsforpligtelsen, medmindre de udtrykkelig er fritaget derfor, og uanset om de er klassificeret som farlige eller ej.

48 Under hensyn til den konklusion, som er nævnt i denne doms præmis 38, er de reagerede monomerer, som indgår i sammensætningen af en polymer, undergivet denne registreringsforpligtelse, mens polymererne er fritaget derfor.

49 Hvad angår formålet om beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet skal det indledningsvis konstateres, at registreringen af stofferne har til formål at informere offentligheden og de erhvervsmæssige aktører, som befinder sig på et efterfølgende stadium i leverandørkæden, om de pågældende risici, hvorfor registreringen må anses for et middel til forbedring af den nævnte beskyttelse.

50 Herved bemærkes, at polymerer ganske vist er fritaget for registreringsforpligtelsen af praktiske grunde på grund af det store antal af disse stoffer, men at denne situation vil kunne ændre sig ifølge REACH-forordningens artikel 138, stk. 2, så snart det er lykkedes at fastlægge en praktisk og omkostningseffektiv måde til udvælgelse af polymerer.

51 Det er derfor muligt i kraft af registreringsforpligtelsen for monomere stoffer, hvoraf der ikke findes så mange som polymerer, ikke blot at kende de risici, som er forbundet

med disse stoffer, men også de risici, som er forbundet med de monomerer, som genfindes i form af restkoncentrationer efter polymerisering eller i form af en monomer efter eventuel nedbrydning af den pågældende polymer.

52 Som generaladvokaten har fremhævet i forslagets punkt 94, er der en klar interesse i ved fremstilling af polymerer inden for Fællesskabet at registrere monomerer, da de monomere stoffer anvendes som ikke-reagerede monomerer inden for Fællesskabet, hvorfor det er nødvendigt, at oplysningerne i forbindelse med registreringen er kendt på Fællesskabets område, for at eventuelle risici kan imødegås.

53 På samme måde bidrager forpligtelsen til registrering af reagerede monomerer til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet ved import af polymerer til Fællesskabet, da det i kraft af denne forpligtelse også er muligt at erhverve et bedre kendskab til polymererne.

54 Endvidere opfylder en sådan forpligtelse til registrering af monomere stoffer forsigtighedsprincippet, således som dette fremgår af REACH-forordningens artikel 1, stk. 3.

55 Importørernes registreringsforpligtelse medfører en mere ligelig fordeling af udgifterne til registrering mellem fællesskabsproducenter og importører.

56 En sådan ligebehandling undgår konkurrencefordrejninger og sikrer dermed en loyal konkurrence inden for Fællesskabet.

57 Som generaladvokaten har fremhævet i forslagets punkt 105, er beskyttelsen af fællesskabsproducenter mod de konkurrencemæssige ulemper, som kan opstå ved, at importører befinder sig i en forskellig situatiuon, et legitimt mål, som fællesskabslovgiver kan forfølge.

58 Følgelig er forpligtelsen til registrering af reagerede monomerer, som indgår i polymerer, egnet til at opfylde REACH-forordningens formål.

59 Det skal dog efterprøves, om forpligtelsen går videre end det er nødvendigt til opfyldelse af disse formål.

60 For at sikre en reel konkurrence inden for Fællesskabet er det nødvendigt, at der gælder de samme forpligtelser for importørerne af monomere stoffer som for fællesskabsproducenterne, eller at der gælder tilsvarende forpligtelser, som medfører, at omkostningerne udlignes.

61 En anden ordning med henblik på at kompensere for den omstændighed, at importørerne ikke har nogen registreringsomkostninger, vil ikke nødvendigvis være mindre byrdefuld for dem.

62 På samme måde ville det være i strid med formålet om at sikre konkurrencedygtighed og innovation, såfremt registreringsforpligtelsen blev begrænset til de monomerer, som fremstilles inden for Fællesskabet, da import af billigere monomerer, som ikke tager hensyn til registreringsomkostningerne, vil afskrække fællesskabsproducenterne fra at påbegynde eller fortsætte forskning vedrørende sådanne monomerer.

63 Følgelig er forpligtelsen til registrering af de reagerede monomere stoffer, som indgår i polymerer, ikke mere vidtgående end det er nødvendigt til opfyldelsen af REACH-forordningens formål.

64 Sagsøgerne i hovedsagen bestrider dog, at denne registreringsforpligtelse står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål under henvisning til, dels at importørerne møder alvorlige vanskeligheder i praksis, bl.a. som følge af, at de ikke kender sammensætningen af importerede polymerer, dels at omkostningerne i forbindelse med registreringsproceduren står i klart misforhold til den opnåede omsætning og mængden af de pågældende stoffer.

65 Herom bemærkes for det første, at den, der fremstiller stoffer som sådan eller i kemiske produkter, eller som producerer en artikel, der importeres til Fællesskabet, ifølge REACH-forordningens artikel 8, stk. 1, har mulighed for at udpege en enerepræsentant.

66 Denne repræsentant skal sikre opfyldelsen af alle de forpligtelser, som påhviler importørerne, hvilket disse underrettes om, og som derfor anses for downstream-brugere. Registreringsforpligtelserne påhviler derfor denne repræsentant, som udpeges af en producent, der er etableret uden for Fællesskabet, og hvis tillid han har.

67 For det andet må det hvad angår de omkostninger, som registreringproceduren medfører, konstateres, at proceduren er den samme, uanset om produkterne fremstilles i eller uden for Fællesskabet, hvorfor byrden ikke er større for de producenter, der er etableret uden for Fællesskabet, eller for importørerne, end den er for fællesskabs-producenterne.

68 Som generaladvokaten har fremhævet i forslagets punkt 130, er det forudsat i REACH-forordningen, at de enkelte anmeldere af det samme stof udveksler oplysninger indbyrdes for at nedsætte omkostningerne i forbindelse med stofferne.

69 Det udtales således i forordningens betragtning 33, at »[d]er bør åbnes mulighed for fælles indsendelse og deling af oplysninger om stoffer for at gøre registreringsordningen mere effektiv, reducere omkostningerne og reducere omfanget af forsøg med hvirveldyr«.

70 REACH-forordningens artikel 27, stk. 3, sikrer gennemførelsen af disse formål, idet den bestemmer, at oplysningerne skal udveksles for at begrænse anmeldernes omkostninger.

71 Under hensyn til det begrænsede antal potentielle monomere stoffer, til, at en tidligere registrering af stoffer har en varighed på 12 år, således som det er fastsat i REACH-forordningens artikel 27, og til, at der er mulighed for at udveksle oplysninger for at begrænse omkostningerne, fremgår de byrder, som er forbundet med forpligtelsen til registrering af reagerede monomere stoffer i en polymer, ikke at være åbenbart uforholdsmæssige i betragtning af den frie bevægelighed for produkter på det indre marked, hvor der skal være mulighed for loyal konkurrence.

72 Det fremgår af de foregående betragtninger, at REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, ikke er ugyldig som følge af en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Tilsidesættelsen af ligebehandlingsprincippet

73 Sagsøgerne i hovedsagen har gjort gældende, at såfremt forpligtelsen til registrering af monomere stoffer er den samme, vil fællesskabsproducenterne af polymerer lettere kunne registrere disse stoffer end importørerne, da de kender deres produkters sammensætning, hvorimod importørerne er afhængige af velviljen hos deres leverandører, som er etableret uden for Fællesskabet.

74 Ifølge fast retspraksis indebærer ligebehandlingsprincippet eller princippet om forbud mod forskelsbehandling, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke må behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 10.1.2006, sag C-344/04, IATA og ELFAA, Sml. I, s. 403, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis).

75 Herved bemærkes for det første, at registreringsforpligtelsen er den samme for fællesskabsproducenter og importører.

76 For det andet må det fastslås, at reagerede monomere stoffer, som er indeholdt i polymerer, og som er fremstillet i eller importeret til Fællesskabet, er i samme situation, da de kan substitueres med hinanden eller er identiske.

77 For det tredje befinder fællesskabsproducenter og importører sig i en forskellig situation, da de førstnævnte har kendskab til deres produkter, mens de sidstnævnte er afhængige af oplysninger fra leverandører, som er etableret uden for Fællesskabet.

78 Den samme behandling af disse forskellige situationer er dog objektivt begrundet i overholdelsen af de konkurrenceregler, der gælder på det indre marked.

79 Såfremt man behandlede importører af reagerede monomere stoffer og de i Fællesskabet etablerede producenter af disse stoffer forskelligt, ville de førstnævnte således blive gunstigere behandlet end de sidstnævnte.

80 Ligebehandlingsprincippet kan derfor ikke fastslås at være tilsidesat, hvorfor REACH-forordningens artikel 6, stk. 3, ikke er ugyldig som følge af en tilsidesættelse af dette princip.

81 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at gennemgangen af det andet spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af REACH-forordningens artikel 6, stk. 3.

Sagens omkostninger

82 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) **Udtrykket »monomere stoffer« i artikel 6, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF vedrører kun reagerede monomerer, som indgår i polymerer.**

2) **Gennemgangen af det andet spørgsmål har intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1907/2006.**

Underskrifter